

καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε καὶ ἔξετύφλου παρὰ μη-
κρόν.
ὠργίσθη δ' ἄρ' ἐκεῖνος, ἐλών δ' ἄρα χεῖρὶ πα-
χείῃ
κείμενον ἐν διαπέδῳ λίθον ὄμβριμον, ἄχθος ἀ-
ρούρης,
τῷ βάλε Κραμβοβάτην ὑπὸ γόνατα· πάσα δ'
ἐκλάσθη
κνήμη δεξιτερῆ, πέσε δ' ἵππιος ἐν κωνίῃσι.

6

Ἦν δέ τις ἐν μυσὶ παῖς Μεριδάρπαξ ἔξοχος
ἄλλον,
Κναίσιωνος φίλος υἱὸς ἀμίμονος ἀρτεπιβούλου·
οἴκαδ' ἱεν, πολέμου δὲ μετασχεῖν παῖδ' ἐκέ-
λευεν·
οὗτος ἀναρπάξαι βατράχων γενεὴν ἐπατεῖλει·
ἀγχοῦ δ' ἔστηκεν μενεαῖνον ἴφι μάχεται
καὶ οἴξας καρούσιο μέσην ῥάχιν εἰς δύο μοίρας
φράγδην ἀμφοτέροισι κενώμασι χεῖρας ἔθηκεν·
οἱ δὲ τάχος δείσαντες ἔβαν πάντες κατὰ λί-
μνην·
καὶ νῦν κεν ἔξετέλεσσαν ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὄξιν νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
καὶ τότε' ἀπολλυμένους βατράχους ὄχτειρε
Κρόνιον,
κινήσας δὲ κάρη τοίην ἐφθέγγατο φωνήν·
"Ὡ πόποι ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀ-
ρῶμαι·
"Ἄραξ ἐν βατράχοισιν ἀμείβεται· ἀλλὰ τάχι-
στα
Παλλάδα πέμφομεν πολεμόκλονον ἦ καὶ Ἄρηα,
οἱ μιν ἐπισχῆσαι μάχης κρατερόν περ ἔοντα.

7

Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νοτάκμονες, ἀγκυλοχει-
λαι,
λοξοβάται, στρεβλοί, ψαλιδόστομοι, ὄστρακό-
δερμοι,
δατοφρεῖς, πλατύνοτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤ-
μοις,
βλαῖσι, χειλοτένοντες, ἀπὸ στένων ἐσορῶντες,
ὀκιάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται
καρμῖνοι, οἱ ῥα μῶν οὐρᾶς στομάτεσσαν ἔχο-
πτον
ἤδη πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγ-
χαι.
τοὺς δὴ ὑπέδεισαν δεῖλοι μῦες οὐδ' ἔτ' ἔμειναν,
ἐς δὲ φωνὴν ἐτραύοντο· ἔδδετο δ' ἦλιος ἦδη,
καὶ πολέμου τέλετὴ μονήμερος ἔξετελέσθη.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ἐμᾶντὸν ἀπελπίζω, ἐννοῶν τὰ ἔργα μου
Κόμῃ, τὰ πάσης τιμωρίας ἐπάξια· ἰδοὺ γὰρ
παρὰβλέψας, τὰ σπλά σου Σῶτερ ἐντάματα,
ἀσώτως μου τὸν βίον ἠγάλωσα· διὸ καθικετεύω,
μετανοίας ἡμετέρας με, καθάρως, νηστεία καὶ
δασείας, ὡς μόνος Ἐλεῖμιον ἐκλάμπρονον, καὶ
μὴ θδελοῦμαι με Ἐδεργέτα τῶν ἀπάντων, καὶ
Ἐπεράγαθε.

Πῶς τὴν ἐμὴν, νῦν ἀποκλαύσομαι ἔκπτωσιν;

ποῖαν ἀρχὴν ποιήσομαι, τῆς σωτηρίας μου, ὁ
ἀσώτως βιώσας; Οἰκτιρμον οἷς περ οἶδας, κρι-
μασι, σῶσόν με.

Ἴδε καιρὸς, ἴδε ἡμέρα σωτήριος, ἢ τῆς Νη-
στειας εἰσόδου, ψυχῆ γρηγόρησον, καὶ παθῶν
τὰς εἰσόδους ἀπόκλεισον Κυρίῳ ἐνατενίζουσα.

Ἄμαρτιῶν, ἢ τρικημῖα χεμαῖζουσα, ἐπὶ θυ-
θὸν καθέλκει με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλὰ σοῦ τῷ
πελάγει, προστρέχω τοῦ ἐλέους. Σῶσόν με Κύ-
ριε.

Μόνος ἐγώ, τῇ ἁμαρτίᾳ δεδούλωμαι· μόνος
ἐγώ, τοῖς πάθεσι, θύραν ἠνέφξα, εὐδιάλλακτε
Λόγε· ἐπίστρεφόν με, σῶσον, τῇ εὐσπλαχνίᾳ
σου.

Πᾶσαν ἁμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας ὑπε-
ρέβην τῇ ἀσωτίᾳ· ἐὰν θελήσω μετανοῆσαι, οὐκ
ἔχω δακρῶν ὄχτους· ἐὰν ῥαθῶμως καὶ νῦν
βιώσω, κολάσει ὑπόδικός εἰμι. Ἀλλὰ δός μοι
διόρθωσιν, μόνε ἀγαθέ, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον με.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας,
τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τὸ ὄρος φεῦγε, ψυχῆ, ὥσπερ ὁ Λῶτ ἐ-
κεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπροσθέν, ὦ ψυχῆ, φεῦγε Σοδόμων
καύσιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἦμαρτὸν σοι μόνος ἐγώ, ἦμαρτον ὑπὲρ πάν-
τας, Χριστέ Σωτὴρ μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἰ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζήτησόν με τὸν
ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἰ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἰ ὁ Πλαστουρ-
γὸς μου· ἐν σοὶ Σωτὴρ δικαιοθήσομαι.

Ἐξομολογοῦμαι σοὶ Σωτὴρ· Ἦμαρτὸν σοι
ἀμέτρος· ἀλλ' ἄνεξ ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαχνος.

Τὰ δάκρυα Σωτὴρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ
τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέ-
ρω,, βώσης τῆς καρδιάς. Ὁ Θεός ἡμάρτηκά
σοι, ἰλάσθητί μοι.

Ἐξένευσας ψυχῆ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ
Λαθάν καὶ Ἀθειρῶν· ἀλλὰ, φρεῖσαι, κρᾶξον, ἔξ
Ἄδου κατοπτάτου, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς
σε συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις ψυχῆ παροιστήσασα, ἐξωμοι-
ώθης τῷ Ἐφραῖμ· ὡς δορκὰς ἐκ βόρῃων, ἀνά-
σσωσον τὸν βίον, πετρωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ
καὶ θεωρία.

Ἡ χεῖρ ἡμᾶς Μωσέως πιστώσεται, ψυχῆ πῶς
δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λεγκάναι καὶ
καθᾶραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτήν, γὰν ἐλε-
πρώθης.

Ψυχῆ μου, ψυχῆ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις;

Τὸ τέλος ἐγγίξει, καὶ μέλλεις θοορθεῖσθαι.
'Ανάνηφρον οὖν, ἴνα φεῖσθαι σου Χριστὸς ὁ
Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πλη-
ρῶν.

'Ημάρτηκα, ἐπλημέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν
ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἁμαρτίας προήχθην, καὶ
προσέθηκα τοῖς μάλωσι τραῦμα ἐμοί. 'Αλλ'
αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαχνος, ὁ τῶν Πα-
τέρων Θεός.

Τὰ κούφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σου
τῷ Κριτῇ μου· ἰδέ μου τὴν ταπεινώσειν, ἴδε καὶ
τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχευε τῇ κρίσει μου νῦν
καὶ αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαχνος, ὁ τῶν
Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπόλεσε, τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασίλειον
εὔρε, πρὸς ἀνάρορσιν. 'Αλλ' ὄρα μὴ λάθῃς
σαυτήν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνου-
σα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυὶδ ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἤμαρτε διτ-
τώς Ψυχῇ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοι-
χείας, τῷ δὲ δόρατι ἄλοῦς τῆς τοῦ φόβου ποι-
νῆς. 'Αλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νο-
σεῖς, ταῖς πρὸς τὴν γνώμην ὄραμεις.

(Ἀπὸ τὸ ΤΡΙΩΔΙΟ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

1

'Αν κωχηθῆς, νεώτερε, νὰ γίνῃς ἀπελάτης,
τὴν ράβδον ταύτην ἔπαρε καὶ κάτελθε εἰς
βίγλαν,
καὶ ἂν νηστεῦσαι δύνασαι ἡμέρας δεκαπέντε,
μῆδ' ὕπνον εἰς τὰ βλέφαρα λάβῃς τῶν ὀφθαλ-
μῶν σου,
καὶ μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν λέοντας νὰ σκοτώσῃς,
καὶ ἐκεῖνον τὰ δεσμάτια ἂν φέρῃς ἐδῶ πάντα,
καὶ πάλιν ἐὰν δύνασαι εἰς βίγλαν νὰ κατέβῃς
ὅταν περνοῦν οἱ ἄρχοντες μετὰ πολλοῦ τοῦ
πλήθους,
ἔχοντας νύμφην καὶ γαμβρὸν νὰ ἔμπῃς εἰς τὸ
μέσον
νὰ πάρῃς νύμφην καὶ γαμβρὸν ἐνθάδε νὰ ἔλ-
θῆτε
ἢ νὰ πάρῃς τὴν νεόνυμφον, ἐδῶ νὰ τῆνε φέρῃς,
τότε, πληροφορηθῆτι; νὰ γίνῃς ἀπελάτης.

2

'Ὡς εἶδεν ὁ Φιλόπαππος χαρίσασαι τοιοῦτοις,
ἐκεῖνος εἶπε πρὸς ἐμέ. «Νεώτερε, καλέ μου,
τὸν πόλεμον κατάλειπον καὶ ποιήσον ἀγάπην...»

3

Καὶ ὁ χιτῶν τῆς Μαξιμοῦς ὑπῆρχεν ἀραχνώ-
δης,
πάντα καθάπερ ἔσποτρον ἐφαίνοντο τὰ μέλη,
καὶ τοὺς μαστοὺς προκίπτοντας μικρὸν ἄρτι
τῶν στέγων·

καὶ ἐτρόθη μου ἡ ψυχὴ, ὠραία γὰρ ὑπῆρχε.
'Ὡς δὲ ἀνήφθη ὁ πυρσὸς ὁ τῆς ἐπιθυμίας,
οὐκ εἶχον ὅστις γένωμα, καθόλου ἐφλεγόμενη,
πάντα λοιπὸν ἐσπούδαζα φυγεῖν τὴν ἁμαρτίαν,
καὶ ἔμαυτὸν κατηγορῶν, ταῦτα ἐλογιζόμεν:
'Ὡ δαίμον, διατὶ ἐρᾷς πάντων τῶν ἄλλοτριῶν,
πηγὴν ἔχων ἀθόλοτον ὄλην μεμυρισμένην;

4

'Εκεῖ τὴν κόρην ἔχαιρε καὶ τὰ λαμπρὰ τοῦ
κάλλη,
καὶ τὴν τρυγὸνα τὴν τερπνὴν καὶ ἄσπρην πε-
ριστέρα.
'Εκεῖ τ' ἀηδόνια κιλαδοῦν, τὰ χελιδόνια ψάλ-
λων
καὶ ψιττακοὶ καὶ γερανοὶ λαμπρῶς γὰρ μελω-
δοῦσι

5

...Σείσθητι, ἡ γῆ, θρήνησον πᾶς ὁ κόσμος·
ὦ ἥλιε, ζοφώθητι, κρύφον σου τὰς ἀκτῖνας·
σελήνη μελανώθητι, μηκέτι δαδουχήσῃς·
αἱ τῶν ἀστέρων ἄπασαι σέβεσθητε φροντωρία,
τὸ γὰρ ἄστρον τὸ φαινὸν τὸ λάμψαν ἐν τῷ
κόσμῳ,
ὁ Διγενὴς Βασίλειος, πάντων νέων ὁ κόσμος,
καὶ ἡ τοῦτου ὁμόζυγος, τῶν γυναικῶν ἡ δόξα,
ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἔδυναν ἄφνω ἀπὸ τοῦ κόσμου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

'Εκοίταξε τ' ἀστέρια, καὶ ἐκεῖνα ἀναγαλλιάσαν,
καὶ τὴν ἀχτινοδόλησαν καὶ δὲν τὴν ἐσκεπάσαν
καὶ ἀπὸ τὸ πέλαο, ποὺ πατεῖ χωρὶς νὰ τὸ σου-
φρώνει,
κνιπαρισσένια ἀνάερα τ' ἀνάστημα σκῶνει,
καὶ ἀνεῖ τς ἀγκάλες μ' ἔρωτα καὶ μὲ ταπεινο-
σύνη,
καὶ ἔδειξεν πᾶσαν ὁμορφίαν καὶ πᾶσαν καλοσύνη.
Τότε ἀπὸ φῶς μεσημερνὸ ἢ νύχτα πλημμυ-
ρίζει,
καὶ ἡ χτίσις ἔγινε ναὸς ποῦ ὄλοῦθε λαμπυρίζει.
(Κρητικὸς, ἀπ' τὸ 'Απόσπ. 21)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

1

Σείσθητε ἡ Μάνη, σείσθητε, σείσθητε, ἡ Ἄ-
για Μαύρα,
σεισθητε ὁ πύργος τοῦ Δαφνιοῦ ἀπ' τὰ πολλὰ
ντουφέκια.
Κάνε σὲ γάμους πέφτουνε, κάνε σὲ πανηγύρια;
Μῆτε σὲ γάμους πέφτουνε, μῆτε σὲ πανηγύρια.
Μεράκος κάνει πόλεμο μὲ τὸ Σαντογιαννάκι
καὶ ὁ Ζαχαριάς ξαγνάνθησεν ἀπὸ ψηλὴ ραχοῦλα
ψηλὴ φωνίτσα ἔβγαλε, ὄσσην καὶ ἂν ἐδυνάστη:
«Τῆ μπάντα κάμετε, Τουρκιά, καὶ χῶρια οἱ
Ρωμαῖοι,
τὶ θὰ περάσει ὁ Ζαχαριάς τὸν πύργο γιὰ ν'
ἀνέθει.

2

Δέν πρέπει ἐγὼ νὰ χαίρομαι, οὐδὲ κρασι νὰ
πίνω,